

Roderick Gordon & Brian Williams

Súboj
v
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Súboj v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

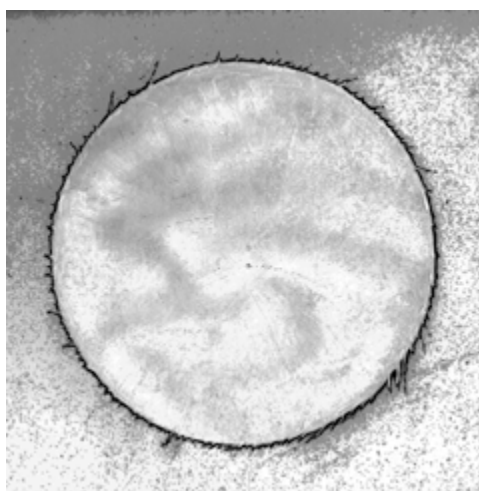


Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Voľný pád v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Súboj v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Súboj
^v
PODZEMÍ



Súboj *v* **PODZEMÍ**

Roderick Gordon a Brian Williams



Tancujeme v kruhu, len sa domnievame,
no Tajomstvo sedí uprostred a vie.

báseň Tajomstvo sedí od Roberta Frosta, 1942

Nikdy ste ma nevideli
Nikdy ste nedúfali, nepovedali ste
Nedokážete to vysvetliť
Nedokážete
Nedokážem vysvetliť túto bolesť...

*úryvok zo skladby Zrádzam svojich priateľov
od skupiny Orchestral Manoeuvres in the Dark*

Am Tag aller Summierung, tragen Sie Ihren Körper vorwärts auf
dem Wrack Ihrer Tage. Für Sie seien nicht, was Sie waren, aber
was Sie anstrebten.

*úryvok z nemeckej Knihy zániku od neznámeho
autora zo 17. storočia*

PRVÁ ČASŤ

Zjavenia



Kapitola I



Vlny plameňa prechádzajúce z červenej do bielej. Vlasy sa pripaľujú, pokožka sa sťahuje. Ozve sa prudké zavytie vetra, keď z priestoru unikne všetok vzduch, potom šplechot vody, keď sa druhá Rebecca hodí do jazierka a strhne so sebou sestru. Omráčené a takmer bezvedomé telo prvej Rebeccy je ochabnuté ako handrová bábika, nepreberie ju ani chladná voda.

Ponoría sa pod hladinu. Unikajú horúčave.

Druhá Rebecca zachvá sestre rukou ústa a nos. Potom sa prinúti rozmyšľať. *Šesťdesiat sekúnd bez vzduchu*, hovorí si, keď sa jej pľúca začínajú napínať. *Čo teraz?*

Pozrie na zúriace peklo nad sebou, na karmínové vlny, čo sa lámu na vode. Vysušená vegetácia, ktorá sa chytila od Elliottovej náloží, sýti požiar a upcháva hladinu jazierka vrstvou čierneho popola. A čo je ešte horšie, Elliottová je stále tam – *Tá sviňa!* Striehne a čaká, pripravená odpraviť ich, len čo sa ukážu. Odkiaľ to druhá Rebecca vie? Lebo by na jej mieste urobila to isté.

Vrátiť sa nemôžu. Rozhodne nie, ak to chcú prežiť.

Mocuje sa s vreckom na košeli a vyťahuje náhradnú svetelnú guľu. ďalšie premárnené sekundy, no musí vidieť, kam ide.

Musím sa rýchlo rozhodnúť... teraz... kým ešte môžem.

Keďže nemá inú možnosť, rozhodne sa ponoriť hlbšie do hustého polosvetla a ťahá sestru so sebou. Vidí, že dievča krváca z rany na bruchu, stopa krvi sa za ňou vinie ako zväzok červených stužiek.

Päťdesiat sekúnd.

Závrat. Prvý príznak nedostatku vzduchu.

V chaose bublín a šume vody v ušiach druhá Rebecca zachytí sestrino volanie. Nedostatok vzduchu dievča prebral a jej slová sú zmätené a nejasné. Začína sa mykať, no druhá Rebecca jej zatne prsty do ramena. Ranená to zrejme chápe, znovu ochabne a dá sa niešť dolu.

Štyridsať sekúnd.

Druhá Rebecca bojuje s nutkaním otvoriť ústa a nadýchnuť sa, stále sa potápa. Žiara svetelnej gule odhaľuje zvislý povrch pokrytý vodnými rastlinami. Roj rybiek vystrelí preč, ich kovovo modré šupiny sa ligocú vo svetle.

Tridsať sekúnd.

Druhá Rebecca zbadá tmavý otvor. Kope nohami, spolu so sestrou doň vchádza a v mysli sa vracia k predchádzajúcemu životu: k všetkým hodinám plávania v Highfielde.

Dvadsať sekúnd.

Je to kanál. *Možno*, odvažuje sa dúfať. *Možno*. V hrudi ju páli – dlho už nevydrží, no stále pláva do kanála a šmátra okolo seba.

Desať sekúnd.

Je dezorientovaná – už nevie, čo je hore a čo dole. Potom si všimne odraz. O pár metrov ďalej sa svetlo z gule odráža z pohybujúcej sa zrkadlovitej plochy. Z posledných síl zaberie.

Hlavami prerážajú hladinu, prenikajú do bubliny vzduchu nahromadeného pod stropom kanála.

Druhá Rebecca si napíňa vzduchom ubolené pľúca, je vďačná, že to nie je metán alebo iný škodlivý plyn. Keď prestane kašľať a prskať, skontroluje sestru. Ranenému dievčaťu trčí hlava z vody, no stále jej klesá na prsia.

„No tak! Preber sa!“ volá druhá Rebecca a trasie ňou.

Nič.

Položí jej ruku na hrudný kôš a niekoľkokrát silno stlačí.

Stále nič.

Stisne sestre nos, dáva jej umelé dýchanie.

„To je ono! Dýchaj!“ Hlas druhej Rebeccy duní v uzavretom priestore, keď sestra zachrapčí a vyplúje vodu. Potom sa nadýchne, no ešte viac sa nahltá vody a začne sa v panike metať. „Pokojne,“ vraví druhá Rebecca. „Už sme v bezpečí.“

Prvá Rebecca po chvíli znehybnie a začne dýchať pravidelne, hoci plytko. Pod vodou si zviera brucho, je jasné, že rana ju príšerne bolí. Tvár má smrteľne bledú.

„Neodpadneš mi zase?“ znepokojene sa pýta druhá Rebecca.

Prvá Rebecca neodpovedá. Dievčatá na seba pozerú, vedia, že sú v bezpečí – aspoň zatiaľ. Prežili.

„Idem sa pozrieť ďalej,“ hovorí druhá Rebecca.

Prvá Rebecca na ňu neprítomne pozrie. Potom sa zo všetkých síl pokúsi prehovoriť, no podarí sa jej len perami naznačiť hlásku P.

„Prečo?“ druhá Rebecca to slovo vysloví za ňu. „Pozri hore,“ povie a ukáže sestre, aby si všimla to, čoho sa inštinktívne chcela chytiť. Na strope je pripevnených niekoľko káblov, hrubých ako had – staré elektrické vedenie s opadanou izoláciou a odhalenými drôtmi, pokrytými slizkou hnedou hrdzou. „Sme v chodbe. Možno má aj druhý východ.“

Prvá Rebecca prikývne a zavrie oči. Pri vedomí sa drží s vypätím všetkých síl.

Kapitola 2



Po vyše dvoch dňoch na podzemnej rieke zamieril Chester s motorovým člnom k dlhému prístavisku.

„Zasviette a pozrite, čo tam je!“ zakričal cez hukot motora na Marthu.

Tá zdvihla svetelnú guľu a obrátila lúč k tmavým siluetám na konci prístaviska. Chester uvoľnil klapku a spomalil čln, obzeral si budovy a prístavný žeriav. Tento prístav bol očividne omnoho významnejší ako tie menšie, kde sa cestou zastavili, tankovali a hodinku či dve oddychovali. Chesterovi sa rozbúchalo srdce v nádeji, že sa azda blížia k cieľu cesty.

Čln narazil na prístavisko a Chester vypol motor. Martha sa zachytila prístavného kola a pokúsila sa okolo neho omotať lano. Potom znovu zasvietila guľou a Chester rozoznal veľký oblúk natretý nabielo. Spomenul si, že Will hovoril o zamurovanom vchode do prístavu – dosť širokom aj pre nákladiak. *Určite je to tento!*

Tiekla z neho voda a triasol sa od zimy, no aj tak sa div neroztancoval od radosti. *Dokázal som to! Dofrasa, naozaj som tu!* vykrikoval, ale len v duchu, keď sa štverali na súš.

Zase som na Povrchu!

Ani napriek blízkosti domova však situácia nebola ideálna.

Pozrel na Marthu, ako sa ťarbavo kníše po prístavisku. Robustná žena zababušená v handrách sa motala ako medvedica a tak aj mrmlala. Na tom nebolo nič nové – od začiatku sa správala zvláštne, no teraz mykla hlavou a zakliala smerom do tmy, akoby tam niekto bol. Lenže nebol.

Chester ľutoval, že pri sebe nemá Willa. Alebo hocikoho z pôvodnej skupiny. Zostal s touto čudáčkou, ktorá teraz znovu zamrmľala a zavrčala a vzápätí rozďavila ústa v širokom zívnutí, až zazrel jej žlté zuby. Vedel, že je vyčerpaná, a okrem toho ju ťažila gravitácia, ktorá sa tu vracala do normálu. Aj jeho telo ju pociťovalo, takže Martha, ktorá nebola podobnému tlaku vystavená už mnoho rokov, to mala ešte ťažšie.

Chester si uvedomil, že Marthe teraz nie je čo závidieť. Vyrástla v Kolónii a na Povrch sa nikdy nedostala – chystala sa prvý raz uvidieť slnko. Dole sa jej určite nežilo ľahko: styxovia ju aj s manželom vyhnali do Hlbín, takmer osem kilometrov pod Kolóniu. Tam sa museli pridať k bande vzbúrencov, ktorí sa zabíjali navzájom a hynuli ako obeť rozličných nástrah toho temného sveta. Martha v Hlbínách porodila syna Nathaniela, a potom sa ju jej muž pokúsil zabiť – aj s dieťaťom ju strčil do Prieduchu.

Matka aj syn pád zázrakom prežili, no Nathaniel neskôr už ako dospelý zomrel na horúčku a Martha zostala sama. Vyše dva roky nevidela živej duše, žila zabarikádovaná v starom domci a živila sa mäsom čudessných tvorov, ktorých tu dole pobiehalo viac než dosť.

Keď našla Willa, Chestera a ťažko zranenú Elliottovú, chlapcov si obľúbila, akoby v nich našla náhradu za zosnulého syna. Pokojne by bola dopustila Elliottovej smrť, len aby neohrozila Willa a Chestera. Tajila pred nimi, že na palube ponorky, ktorá uviazla v jednom z ďalších prieduchov, sa nachádzajú moderné lieky. No len čo Will odhalil pravdu, oľutovala to a zaviedla ich k plavidlu – čím vlastne zachránila dievčine život. Chlapcom neostalo iné, ako jej odpustiť.

Tak to bolo vtedy.

Teraz však Chester netušil, čo urobí. Mal na krku Marthu aj hrozbu styxského útoku – vedel, že len čo sa objaví na Povrchu, zaňuchajú ho. Nemal sa kam podieť a o pomoc mohol požiadať iba Draka. Áno, Drake bol jeho jedinou nádejou.

Drake, prosím ťa, buď tam! prosil v duchu Chester, keď očami pátral v tme prístavu a dúfal, že Drake sa niekde objaví. Najradšej by bol vyvolával jeho meno, ale neurobil to – keby Martha vedela, že sa s Drakom skontaktoval, veľmi by sa nepotešila. Chester mal už istú predstavu o jej chorobnej náklonnosti a naozaj nepotreboval, aby sa urazila.

Okrem toho netušil, či Drake dostal odkaz, ktorý mu zanechal na serveri. Možno už ani nie je medzi živými.

Mlčky sa teda vybrali po Willových stopách a najskôr vytiahli čln z vody. Gravitácia ich tak prekvapila, že o chvíľu lapali po dychu. Napokon s náramným fučaním odvliekli plavidlo do jednej z prázdnych budov, pričom Martha vypúšťala z úst jednu kliatbu za druhou.

Chester sa oprel dlaňami o kolená a dychčal s otvorenými ústami. Uvedomil si, že netúži po ničom inom, len sa vrátiť do Londýna za rodičmi. Vystavoval sa tak riziku, no dúfal, že rodičia mu nejako pomôžu. Možno ho ukryjú. A keby aj nie, bolo mu to jedno – chcel im oznámiť, že sa mu nič nestalo.

Druhá Rebecca sa vrátila a s úľavou zistila, že sestra sa stále drží drôtov. Styxka neklesla pod vodu, no síl jej rýchlo ubúdalo. Opierala si hlavu o plece a oči mala zatvorené. Druhej Rebecce trvalo niekoľko sekúnd, kým ju prebrala. Bolo jasné, že sestru musí dopraviť do sucha a tepla, kým ju celkom ochromí šok.

„Nadýchni sa najhlbšie, ako vieš. Dostanem nás odtiaľto,“ povedala druhá Rebecca. „Pred nami niečo je.“

„Čo?“ zamrmlala jej sestra.

„Plávala som popri úzkokoľajke na dne tunela,“ odvetila druhá Rebecca a pozrela do vody, čo im siahala po bradu. „Je tam nezaplavená oblasť. Väčšia, nielen ďalšia vzduchová bubli...“

„Poďme na to,“ prerušila ju prvá Rebecca. Zhlboka sa nadýchlá a pustila drôty.

Druhá Rebecca sestru ťahala, až sa ocitli na mieste, ktoré jej opísala. Prvá Rebecca ležala na chrbte a druhá ju vliekla ako plavčík topiaceho sa.

Onedlho sa mohli brodiť, hoci druhá Rebecca musela sestru podpierať. Potkýnali sa a špliechali, až sa dotackali na suchú zem.

Druhá Rebecca si všimla, že koľajnice vedú do tunela pred nimi, no hoci chcela zistiť, kde ústia, najskôr musela pomôcť sestre. Zložila ju na zem a jemne jej nadvihla odev, aby videla ranu. Tesne nad bokom zazrela dierku. Na prvý pohľad nevyzerala vážne, no stále z nej vytekalo nebezpečne veľa krvi, ktorá na bledom bruchu zanechávala priesvitnú vrstvičku.

„Ako to vyzerá?“ spýtala sa prvá Rebecca.

„Prevrátim ťa na bok,“ upozornila ju sestra a opatrne ju nadvihla – chcela vidieť aj chrbát. „To som si myslela,“ zašomrala, len čo našla otvor, ktorým guľka opustila telo.

„Tak ako to vyzerá?“ zopakovala cez zaťaté zuby prvá Rebecca. „Hovor!“

„Mohlo to byť aj horšie. Stále krváčaš, to nie je dobré. No guľka našťastie preletela len mäsitou časťou...“

„Akou mäsitou časťou? Chceš povedať, že som tučná?“ Aj napriek slabosti sa prvá Rebecca stále vedela uraziť.

„Si márnivá ako vždy, čo? Neskáč mi do reči.“ Druhá Rebecca položila sestru zase na chrbát. „Guľka prešla telom, takže ju nemusím vyťahovať, ale treba zastaviť krvácanie a to, ako iste vieš...“

„Viem,“ zamrmlala prvá Rebecca. Pochytil ju šialený hnev a zaťala päste. „Ten krpatý sviniar! Normálne ma postrelil! Will na mňa strieľal!“ zúrila. „Ako sa opovážil?“

„Nerozčuľuj sa,“ poradila jej sestra a vyzliekla si košeľu. Odtrhla z nej pás, potom niekoľko ďalších.

Prvá Rebecca stále nadávala. „Urobil chybu, keď ma nedorazil! Mal to dokončiť, kým mohol, lebo ja sa mu pomstím a potom pocíti rovnakú bolesť, ba miliónkrát horšiu!“

„Verím,“ pritakávala druhá Rebecca, kým zväzovala dva pásy a ostatné poskladala na tampóny.

„Ja toho sviniaara podrežem a zavesím za nohy, až stečie z krvi... a bude zomierať pomaly... celé dni... nie, týždne!“ Prvá Rebecca už takmer blúznila. „A ešte nám ukradol aj Domínium! Za to nám zapla...“

„Neboj sa, vírus získame. A teraz čuś, zbytočne si mĺňaś silu,“ zahriakla ju druhá Rebecca. „Musím ťa poriadne obviazať.“

Keď jej sestra pritisla na rany poskladané plátno, prvá Rebecca zaťala zuby. A potom, keď ju druhá Rebecca ovinula pásom a poriadne ho priťahla, výkriky mladej styxky naplnili tmavý tunel.

„Pohni sa, milučký,“ súrila Martha Chestera, ktorý sa rozhodoval, čo si vezme so sebou. Nereagoval, no najradšej by bol vybuchol.

Daj mi pokoj!

Strašne mu pripomínala protivne všetečnú tetušku, v jednom kuse nad ním spínala ruky a prenasledovala ho ustarosteným pohľadom. Okrem toho sa odporne potila a Chestera dráždil jej zápach.

„Srdiečko, už naozaj niet prečo otáľať,“ zatiahla presladeným tónom.

Koniec. Toto už naozaj neznesie! Marthu má stále za pätami, vždy o kúsok bližšie, než by mu bolo milé. Bez uvažovania schmatol zopár vecí a nastrkal si ich do ruksaka nad spací vak. Ruksak zavrel.

„Hotovo,“ zavŕchal a s rozmachom si ruksak vyhodil na plece, takže Martha musela ustúpiť, aby ju nezasiahol. Potom rýchlo vykročil po prístavisku, aby sa dostal čo najďalej od nej.

O pár sekúnd mu však zase dýchala na chrbát.

„Tak kde je to?“ ozvala sa a Chester si vybavoval Willove pokyny. Počul Marthu popudene fučať – hnevala sa, buď naňho, alebo na situáciu.

To, že na ňom hlúpo visí, ho štvало, no ešte väčšmi sa desil občasných prejavov druhej stránky jej osobnosti. Často bez výstrahy strácala nervy a vtedy bývala zlá. Takmer sa jej bál.

„Neviem,“ odvetil čo najzdvorilejšie, „no ak Will vŕavel, že je to tu, musí to byť tu.“

Pátrali medzi prízemnými budovami, všetko hrubými stavbami z betónu s nezasklenými oknami. Nedalo sa odhadnúť, na čo slúžili – na bielej omietke sa kde-tu črtali len načmárané čísla. No Chesterovi z tých barakov aj tak naskakovali zimomriavky. Uvažoval, či sem kedysi dávno nahnali vojakov, uväznili ich v tme a bez kontaktu so svetom. Pravdaže, teraz bolo všetko prázdne – zostali len trosky a kusy pokrúteného kovu.

Martha zafučala ešte hlasnejšie, čo veštilo ďalšiu oráciu, a vtedy svetlo, ktorým si pomáhal Chester, dopadlo na otvor.

„Aha! To je ono!“ ozval sa v nádeji, že ju umlčí. Dívali sa na priechod, ktorý vyrobil Will.

„Áno,“ bez nadšenia odvetila Martha.

Zdalo sa, že ju to sklamalo. Zdvihla kušu, akoby očakávala problémy, a vliezla do diery prvá. Chester pokrútil hlavou a nešiel hneď za ňou. No keď tam vliezol, zistil, že nohy ťahá cez smradľavú vodu. Zápach z nej stúpал o to silnejšie, o čo väčšmi ju čerili.

„Uf!“ zaúpel. V duchu sa utešoval, že aspoň necíti Marthu. Zazrel z vody trčať drevené dosky, potom zopár hrdzavých železných sudov.

Jeden bol prázdny a plával na boku. Keď sa voda rozhojdala, búchal o stenu – vydával dutý kovový zvuk, ako keď v diaľke na mori zvoní zvon.

No ozýval sa aj iný zvuk – pravidelné ťukanie. Chester zbadal, že o sud naráža prázdna plechovka od diétnej koly. Vyvalil na ňu oči, ako očarený pozoroval červené a strieborné nápisy – boli jasné, zreteľné a bezpochyby pomerne nové. Hneď sa mu zlepšila nálada. Tá plechovka od koly pochádzala z Povrchu a predstavovala kúsok jeho vlastného sveta. Zišlo mu na um, či ju neodhodil Will, keď sa spolu s doktorom Burrowsom vrátil do tohto podzemného prístavu – a potom preliezol do krytu na Povrchu. Predstava, že azda našiel spojivo s kamarátom, ho potešila.

Martha si všimla, že Chester zíza na plechovku, a šomraním ho pohнала vpred. Pre ňu ten odpad neznamenal nič. Prešli cez dvere do miestnosti so skrinkami. Presne tam, kde vrazil Will, objavili rebrík, ktorý im pomôže prejsť hore. Martha skúsila pevnosť jeho priečok a pomaličky začala liezť.

Naozaj som tu? To nie je možné!

Chester sa teperil za Marthou, a hoci si zakryl oči pred jasným svetlom, žiara oblohy ho premohla a oslepený sa zvalil na zem. Po štyroch zaliezol za krovie, kde sa už usalašila aj Martha. Zostali tam, kým sa Chesterovi neprispôsobili oči. Svetlo ani nebolo veľmi silné, keďže v to popoludnie halili slnko mraky.

„Tak sme tu, môj milučký,“ prehodila Martha.

Nastala Chesterova slávna chvíľa, chvíľa návratu domov z hlbín Zeme, po toľkých mesiacoch, že si ich radšej nechcel pamätať, po všetkom, čo musel pretrpieť. A vôbec mu to nepripadalo slávne.

„Sme v krajine zlých Pozemšťanov,“ pohľadavo doložila Martha. Díval sa, ako si okolo hlavy omotáva zafúľanú šatku a necháva len škáru na oči. Fľochla naňho spod privretých viečok a Chesterovi došlo, že ona si bude na svetlo zvykať omnoho dlhšie.

Potom mu čosi zišlo na um.

Teraz by som ju tu mohol nechať!

Čo keby jej ušiel? Martha poriadne nevidí a sotva ho doženie. *Máš šancu*, opakoval si. Jeho spoločníčka si poriadne odchrchlala. V nose jej